

man være meget varsom med at gøre Forandring derved, og da det nu staar for mig, som om hele Sparekassesevæsenet har haft en lykkelig Udvikling i disse 20 Aar, saa forekommer det mig allerede af den Grund at være højest betænkeligt nu at komme med helt ny Bestemmelser og forandrede Grundsætninger for den fremtidige Virksomhed, og naar det ærede Medlem ikke kan anføre andet end de Grunde, som han hentede fra Erfaringer her i Kjøbenhavn, forekommer det mig at være noget vel meget forlangt, at alle Landets mange Hundrede Sparekasser skulle lide under de Ulemper, der muligvis kunne klæbe ved Administrationen af Sparekasserne herinde. Jeg siger intet om, hvad der kan have foranlediget de Vanskeligheder, som enkelte store, københavnske Sparekasser have herinde. Jeg kender ikke Forholdene tilstrækkeligt til at kunne dømme herom, men jeg vil blot hævde, at uden for Kjøbenhavn og i den Sparekasse, jeg har den Ære at være i Bestyrelsen for, have de Ulemper ikke eksisteret, og for os har Konkurrencen af de i samme By værende Banker ikke medført Ulemper; at enkelte have foretrukket at give deres Penge til Indlaan til dem, har ikke haft nogen Indvirkning paa vor Sparekasse. At der under visse Konjunkturer kan tages Sparekassemidler ud af Sparekasserne, forekommer mig heller ikke at være en saa overordentlig Kalamitet. Tiderne ville jo vel sagtens igen ændre sig og den Tid komme, da de, der sætte Penge ind, ville have den størst mulige Sikkerhed for, at de blive godt anbragte, hvad de ikke have i det Maal, naar de give dem til Bankerne til Anvendelse efter disse Institutioners Formaal. Jeg har derfor den Tro, at ogsaa dette almindelige Spørgsmaal trænger til en nærmere og mere alsidig Overvejelse, end jeg tror, det har fundet nede i det andet Ting. Skønt jeg vel har hørt, at den højtærede Minister intet har derimod, maa jeg dog anse det for meget ønskeligt, at ogsaa dette store Principspørgsmaal, at man nu skal gaa til at give en Maksimalrente, medens man tidligere modsatte sig den, bliver nærmere overvejet i et Udvalg.

Men bortset derfra kan jeg ikke nægte, at det forekommer mig, at den Maade, hvorpaa det her foreslaas at fastsætte denne Rente, er i højeste Grad betænkelig. Her foreslaas nemlig, at hvert af Rigsdagens tvende Ting efter Forholdstalsvalgmaaden skal vælge 4 Medlemmer af Sparekasseraadet, og at der i Spidsen for dette skal sættes Sparekasseinspektøren. Hvad

nu Sparekasseinspektøren angaar, kan jeg kun henholde mig til, hvad den højtærede Minister sagde om hans Stilling. Det er lidet heldigt at blande Sparekasseinspektøren ind i dette Spørgsmaal, medens han har andre Ting at tage Vare paa. Men hvad i øvrigt Raadets Sammensætning angaar, ytrede den ærede sidste Taler (P. G. C. Jensen), at han kunde ikke tænke sig, at der, som han udtrykte sig, kunde gaa Politik i dette Spørgsmaal. Dertil vil jeg bemærke dette, at baade dette og det andet Ting ere politiske Forsamlinger, og jeg kender intet Valg, der foretages af disse Forsamlinger, som ikke i alt Fald i en vis Forstand er politisk. Det er umuligt andet. Landstinget og Folketinget foretage ikke andet end politiske Valg, og jeg skulde tage meget fejl, om ikke ogsaa de Parti-grupperinger, som ere til Stede i begge Ting, ville gøre sig gældende ved Valget af de Personer, man tænker at sætte ind i Sparekasseraadet. Jeg har i den Henseende, saa længe jeg har levet, ikke set andet, end at det er politiske Valg, der fremgaa paa den Maade. Men bortset derfra, kan jo den ærede sidste Talers Mening være lige saa god som min, jeg beholder blot min trods hans modsatte Anskuelse. Men ganske bortset derfra er det, som det ogsaa blev fremhævet af den ærede Minister, højest mærkværdigt, at de store Interesser, som Sparekasserne have, aldeles ingen Garanti have for at faa en passende Repræsentation i dette Raad. I det andet Ting har den højtærede Minister, hvis jeg ikke husker fejl, udtalt, at han meget let kunde tænke sig, at et Flertal af Direktørerne for de smaa Landsparekasser ovre i Jylland blev Flertal i dette Raad. Det kan jo tænkes, men det, som forekommer mig at være givet, er, at naar der altsaa skal stilles over Landets forskellige Sparekasser en Institution, der skal bestemme, hvor meget der for Fremtiden maa gives i Rente af Indskud, er det naturligt og billigt, at de Sparekasser, der have de største Interesser i hele dette Spørgsmaal, ogsaa faa en tilsvarende Indflydelse derpaa.

Vi have, som jeg allerede har omtalt for et Øjeblik siden, 532 Sparekasser. Deraf er der 192, som ikke have over 50,000 Kr. i Indskud; 50,000 til 250,000 Kr. Indskud have 175 Sparekasser; fra $\frac{1}{4}$ Mill. til 1 Mill. Kr. have 55 Sparekasser; 41 Sparekasser have indtil 2 Mill. Kr., 25 have fra 2—3 Mill. Kr., 22 have fra 3—5 Mill. Kr., og endelig er der 22 Sparekasser, der have over 5 Mill. Kr. De 22, der have over 5 Mill., repræsenterer